



Irgalmasságot akarok

Egy elbeszélés szerint amikor Isten már megteremtette az égiteket és a földet, a tengereket és a szárazföldet, a növényeket és az állatokat, legfőbb teremtménye, az ember megalkotása előtt elhatározta, hogy kikéri az angyalok véleményét.

Elmondta nekik, hogy milyennek gondolja az embert és várta véleményüket a nagy ötletről. Elsőként az Igazság angyala szólalt meg: ne teremts embert, mert önző lesz, irigység ébred a szívében és igazságtalanul fog bánni másokkal, a többi emberrel. Másodikként a Béke angyala mondta el véleményét: ne teremts embert, mert harag és gyűlölet ébred benne a másik ember iránt, embertársa ellen fog fordulni, viszályok és háborúk fogják kísérni az emberiség történetét. Hasonló véleményen volt az Igazság angyala is: ne teremts embert, mert gonoszságból és haszonlesésből elferdíti az igazságot, az érdekei érvényesítése miatt képes lesz minden hazugságra, még ellened is lázadni fog, de letagadja bűnét. Végül az Irgalmasság angyala jutott szóhoz: teremtsd meg az embert! Én majd minden hibája és bűne ellenére irgalmassá



teszem, hogy könnyőreltel forduljon embertársa felé, miként te, Istenem könnyőreltes vagy minden teremtményedhez.

E történet természetesen csak a képzelet szüleménye, de jól mutatja azt, hogy milyen szándékkal teremtette meg Isten az embert és milyen tulajdonságokkal ruházta fel. Szükségünk van arra, hogy elnyerjük az irgalmasságot Istentől és szükség van arra is, hogy gyakoroljuk az irgalmasságot embertársaink felé. Jézus ezt így fogalmazza meg tanítványaihoz, követőihez intézett kérésében: „Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas” (Lk 6,36).

Neked tesszük, Urunk

Urunk, irgalmas Jézus! Mindenfelé látni a sok rászoruló és szegényt. Látjuk, hogy sokan félrefordítják fejüket és továbbmennek anélkül, hogy enyhítenék a szenvedők baját.

Segíts minket, hogy soha ne gondoljuk azt, hogy nem tudunk segíteni vagy a mi segítségünk keveset ér! Adj nekünk erőt, hogy megtegyük azt a keveset, amire lehetőségünk van! Te azt kéred tőlünk, hogy gyakoroljuk az irgalmasság cselekedeteit, legyünk irgalmas samaritánusok, akik nem megyünk el szó nélkül embertársaink mellett, hanem a konkrét helyzetekben igazi segítséget adunk. Hisszük, hogy minden jócselekedetet, amit másoknak teszünk, neked tesszük.

A szeretet útján

Szent Ágoston püspök mondta: ha valaki abban a meggyőződésben ringatja magát, hogy az isteni írásokat vagy azoknak csak valamely részét is megértette, de az Isten és felebarát iránti kettős szeretet mégsem növekszik benne e megértése által, akkor bizony még nem értette meg azokat.

Ez utóbbi, tehát a felebaráti szeretet nem hangzatos szavakban mutatkozik meg leginkább, hanem abban, hogy készek vagyunk megbocsátani embertársainknak, akik megbántanak vagy megsértenek minket. A szeretet nevében végzett mindenféle jócselekedet csak álruha számunkra, ha megtagadjuk a másik embertől az irgalmasságot és nem vagyunk hajlandók megbocsátani neki. A szeretet útján semmilyen jócselekedettel nem helyettesíthető az, hogy teljes szívünkkel megbocsássunk embertársunknak és elfelejtsük bűnét.

Miért bocsássunk meg felebarátunknak? Miért gyakoroljuk vele az irgalmasságot? Tegyük ezt mindenekelőtt hálaunk kifejezéséért, mert Isten is megbocsát nekünk. Tegyük azért, hogy méltók legyünk Isten további irgalmára és ne tagadja meg ezt tőlünk a mi irgalmatlanságunk miatt. Tegyük azért, hogy a végső ítéleten Isten irgalmas legyen hozzánk. Tegyük azért, hogy embertársunk, akinek megbocsátunk, megszabaduljon bűne terhétől. Tegyük azért, hogy ledöntsük azokat a válaszfalakat, amelyeket a bűn emel közénk.

Isten végtelenül irgalmas és nem zárja ki irgalmából egyetlen gyermekét sem. Irgalmas szívvel vár ránk, várja megtérésünket, várja hazatalálásunkat.

Évközi 15.
vasárnap

MTörv 30,10-14
Kol 1,15-20
Lk 10,25-37

Hétfő, Szent
Benedek apát

Péld 2,1-9
Mt 19,27-29

Kedd

Iz 7,1-9
Mt 11,20-24

Szerda

Iz 10,5-7.13-16
Mt 11,25-27

Csütörtök

Iz 26,7-9.12.16-19
Mt 11,28-30

Péntek

Iz 38,1-6.21-22.7-8
Mt 12,1-8

Szombat

Mik 2,1-5
Mt 12,14-21

Évközi 16.
vasárnap

Ter 18,1,10a
Kol 1,24-28
Lk 10,38-42